

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 19 listopada 1937 r.

Nr 79

Treść:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

- Poz.: 575**—Skarbu z dnia 30 października 1937 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych, wydane co do § 1 pkt 3 i 4 (§§ 209 ust. 3, 214a, 215, 216 ust. 2 i 292 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w nowym brzmieniu) oraz §§ 2 i 3 w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu 1433
- 576**—Skarbu z dnia 8 listopada 1937 r. w sprawie pożyczek zaciąganych za granicą w zagranicznych środkach płatniczych 1439

575

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 października 1937 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych, wydane co do § 1 pkt 3 i 4 (§§ 209 ust. 3, 214a, 215, 216 ust. 2 i 292 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w nowym brzmieniu) oraz §§ 2 i 3 w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 19, 26, 50, 56, 58, 59, 63 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 3, poz. 12), z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 235) i z dnia 31 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 4, poz. 32) oraz z dnia 27 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 60), wprowadza się zmiany następujące:

1) W § 14 ust. 1 pkt c) i g) otrzymują brzmienie następujące:

„c) zakłady przerobu spirytusu niekonsumcyjnego — Nr 8, 9, 10, 11 i 13, zakłady zaś wyrobu octu tylko Nr 12, a przy produkcji octu innego rodzaju niż spirytusowy — nadto księgi kontrolne według wzoru, ustalonego przez izby skarbowe,

g) wytwórnie kwasu octowego, połączone z zakładami oczyszczania, i zakłady oczyszczania — Nr 19, 20 i 21, wytwórnie zaś kwasu octowego, nie połączone z zakładami oczyszczania, — księgi według wzorów ustalanych przez izby skarbowe”.

2) W § 17 ust. 2 pkt C) wyrazy: „do 1 kg bezwodnika” zastępuje się wyrazami: „do 1 kg bezwodnego kwasu”.

3) Dział f punktu 5 części II otrzymuje brzmienie następujące:

„f) Ocet fermentacyjny.

§ 207. 1. Każda wytwórnia octu ma posiadać:

a) skład do przechowywania czystego i skażonego spirytusu, nadający się do nałożenia urzędowego zamknięcia,

- b) oddział wyrobu octu,
- c) skład gotowego octu.

2. W lokalu, w którym mieści się wytwórnia octu, jednakże w oddzielnych pomieszczeniach, może odbywać się produkcja artykułów spożywczych, w których skład wchodzi ocet, oraz konserw i marynat wyrobionych bez użycia octu, nadto produkcja wszelkiego rodzaju opakowań i przedmiotów, służących do wyrobu, przechowywania i sprzedaży octu, oraz artykułów, których produkcja dozwolona jest w wytwórni octu.

§ 208. 1. W oddziale przechowywania spirytusu mają znajdować się naczynia i przyrządy potrzebne do przyjmowania, skażania i przechowywania spirytusu. W oddziale tym przechowuje się również legalizowaną wagę, służącą do przyjmowania spirytusu; urząd skarbowy może zezwolić na ustawienie wagi w innym lokalu.

2. Kadzie denaturacyjne i naczynia do przechowywania skażonego spirytusu należy urzędowo przemierzyć wodą i zaopatrzyć w laski miernicze lub płynowskazy ze skalą. Pojemność naczyń, służących do przechowywania półfabrykatów i octu, powinna być urzędowo ustalona sposobem geometrycznym; naczynia te na zarządzenie urzędu skarbowego winny być przemierzone w sposób przewidziany dla przemiaru kadzi denaturacyjnych. Kadzie denaturacyjne mają być trwale umocowane na podmurowaniu lub też mogą być ustawione na legarach, przy czym zmiana położenia kadzi ma być uniemożliwiona przez nałożenie urzędowych plomb. Kadzie denaturacyjne powinny posiadać łatwy dostęp ze wszystkich stron.

§ 209. 1. W oddziale wyrobu octu mają znajdować się aparaty fermentacyjne, tzw. stojaki lub generatory, służące do przerobu skażonego spirytusu na ocet. W tym oddziale oraz w każdym stojaku mają znajdować się ciepłomierze, umieszczone w taki sposób, aby możliwe było odczytanie temperatury bez wyjmowania ciepłomierza ze stojaka. W wytwórniach octu obsługiwanych ręcznie, w oddziale wyrobu octu mają znajdować się naczynia (zbiorniki) do przechowywania spirytusu skażonego w ilości potrzebnej co najmniej na jedną dobę oraz zbiorniki do przyjmowania gotowego octu. W wytwórniach octu obsługiwanych mechanicznie zbiorniki na spirytus skażony i gotowy ocet mogą być ustawione w innych pomieszczeniach, aniżeli w oddziale wyrobu octu.

2. Wytwórnie octu mają zawiadamiać pisemnie najdalej następnego dnia kierownika rejonu K. S. o czasowym unieruchomieniu aparatów fermentacyjnych, jak również o uruchomieniu nowych lub starych, czasowo nieczynnych, stojaków.

3. W wytwórniach octu roczna zdolność przetwórcza aparatów fermentacyjnych nie może być niższa: od 10.000 litrów dla octowni istniejących przed dniem 1 stycznia 1938 r.

i od 15.000 litrów alkoholu — dla octowni nowo uruchamianych; w wytwórniach nowo uruchamianych wszystkie aparaty mają być zaopatrzone w urządzenia do automatycznego zasilania ich zacierem. Minister Skarbu może w poszczególnych przypadkach zezwalać na posiadanie aparatów fermentacyjnych o mniejszej zdolności przetwórczej.

§ 210. 1. W pokoju przeznaczonym do czynności urzędowych mają być przechowywane przyrządy i odczynniki, potrzebne do badania zawartości i mocy spirytusu i octu, jako to: legalizowane pojemniki zwyczajne o pojemności 5 litrów, 1 litra, 1/8 litra i uwierzytelniony alkoholomierz o wyższej skali z podziałką co 0,1% z wtopionym termometrem i osobny odcelowany i uwierzytelniony termometr, tablice redukcyjne, aparat odpędowy Sallerona, zaopatrzony w uwierzytelniony alkoholomierz z podziałką co 0,2% i termometr uwierzytelniony, kwasomierz automatyczny z legalizowaną biureta, przymiar wstęgowy albo sztywny lub składany, 2 próbki oraz roztwory fenoloftaleiny, fioletu metylowego, ługu sodowego, zbadane przez P. M. S. i zaopatrzone w odnośne zaświadczenie. W pokoju tym przechowuje się również książki fabryczne, zeszyty i dokumenty.

2. Roztwór fenoloftaleiny, ług sodowy i termoalkoholomierz mają być przechowywane stale pod urzędowym zabezpieczeniem.

§ 211. Zezwolenia na zakup spirytusu do wyrobu octu wydaje izba skarbową (§ 180).

§ 212. 1. Spirytus może być wydawany octowniom w ilości nie mniejszej niż 500 litrów alkoholu. Urzędy skarbowe mogą w drodze wyjątku zezwalać na wydawanie spirytusu w ilościach mniejszych, jednak nie niższych od 300 litrów.

2. Pobór następnej partii spirytusu do wyrobu octu może nastąpić dopiero po skażeniu poprzedniej partii i po stwierdzeniu przez urzędnika K. S., że zabezpieczenie zostało złożone i że należność za ubytki została uiszczona. Spirytus może być wydany przedsiębiorcy po przedstawieniu zezwolenia na zakup spirytusu, na odwrocie którego urzędnik K. S. stwierdził, że nie ma przeszkód do wydania spirytusu.

§ 213. 1. Wytwórca octu winien zgłosić kierownikowi rejonu K. S. bezzwłocznie, a najdalej w ciągu 24 godzin, nadejście przesyłki spirytusu do octowni.

2. Zabezpieczenie, złożone na czas przewozu spirytusu, może być zwolnione dopiero po przyjęciu i skażeniu całej ilości spirytusu w myśl przepisów § 214 oraz po zapłaceniu przez przedsiębiorcę należności za nadmierne ubytki drogowe.

§ 214. 1. Przyjęcie i skażenie spirytusu odbywa się w obecności urzędników K. S. i powinno być dokonane w ciągu 48 godzin od daty otrzymania zgłoszenia (§ 213). Skażenie uskutecznia się przez zmieszanie wody, octu

i spirytusu w takim stosunku, aby procentowa zawartość kwasu octowego w mieszaninie, wyrażona liczbą gramów bezwodnego kwasu octowego w 100 cm³ płynu, wynosiła co najmniej 10% zawartości bezwodnego alkoholu i ażeby mieszanina zawierała najwyżej 20% alkoholu.

2. Ocet pobrany z magazynu wytwórni do skażenia spirytusu powinien być wpisany na rozchód, a jeżeli jest pobrany poza magazynem, powinien być uprzednio wpisany na przychód; ocet ten przed użyciem do skażenia powinien być zbadany na zawartość w nim kwasu octowego przez urzędników, w których obecności odbywa się skażenie. Przepisy badania spirytusu skażonego octem oraz octu gotowego zawarte są w załączniku K.

3. O skażeniu spirytusu w octowni sporządza się protokół w dwóch egzemplarzach, według załączonego wzoru Nr 38. Dane protokołu wciąga się do książki obrachunkowej. Niezwłocznie po dokonaniu skażenia i dokładnym zmieszaniu płynu skażonego, urzędnicy K. S. pobierają próbę płynu, sprawdzają zawartość w niej alkoholu oraz kwasu octowego i zlewają do butelki o pojemności co najmniej półlitrowej. Na butelce tej nalepią etykietę z wymienieniem dnia skażenia i po urzędowym opieczątowaniu pozostawiają próbę przedsiębiorcy lub jego zastępcy do przechowania w octowni w ciągu dwóch miesięcy.

4. Naczynia służące do przewozu spirytusu należy po opróżnieniu bezzwłocznie zabezpieczyć urzędowo.

§ 214a. 1. Rozlewnie octu są to zakłady przeznaczone do wykonywania wszelkich czynności, do których uprawnione są wytwórnie, z wyjątkiem wyrobu octu.

2. Rozlewnie octu mają być zgłaszane urzędowi skarbowym. Uruchomienie rozlewni może nastąpić dopiero po otrzymaniu potwierdzenia urzędu skarbowego, stwierdzającego odbiór zgłoszenia. Potwierdzenie takie urząd skarbowy wydaje po stwierdzeniu, że lokal rozlewni odpowiada przepisom ust. 3 paragrafu niniejszego. O likwidacji rozlewni należy zawiadomić urząd skarbowy najpóźniej na 3 dni przed jej likwidacją.

3. Pomieszczenie rozlewni nie może mieć bezpośredniego połączenia z lokalem mieszkalnym.

4. W rozlewniach octu nie wolno przechowywać ani też rozlewać esencji octowej lub octu z esencji octowej.

5. Rozlewnia octu powinna posiadać przyrządy laboratoryjne i odczynniki, wyszczególnione w przepisach § 210, niezbędne do badania zawartości kwasu octowego i kwasów nieorganicznych w occie.

§ 215. 1. Wypuszczany przez wytwórnię i rozlewnię do wolnego obrotu ocet spirytusowy powinien zawierać 3½, 6 lub 10% wag. kwasu octowego i nie więcej niż 1% obj. alkoholu, zaś ocet winny — nie mniej niż 5% wag.

kwasu octowego i nie więcej niż 1% obj. alkoholu. Przepis ten, jeżeli chodzi o zawartość kwasu octowego, nie dotyczy octu odprzedawanego przez wytwórnię innym wytwórniom i rozlewniom, a ponadto octu sprzedawanego na cele przemysłowe.

2. Rozcieńczanie octu w sprzedaży poza wytwórnią i rozlewnią jest niedozwolone.

3. Każde naczynie z octem wypuszczone do obrotu z wytwórni lub rozlewni powinno być zamknięte przy pomocy laku lub nakrywek z wyciśniętą na tym zamknięciu pieczęcią firmową wytwórni lub rozlewni oraz posiadać etykietę z czytelnym oznaczeniem na niej: rodzaju octu (np. spirytusowy, winny, piwny), zawartości kwasu octowego w procentach wagowych (tzw. moc octu), ilości octu w litrach lub kilogramach oraz nazwy i adresu wytwórni lub rozlewni. Rozlewnie, wypuszczające ocet pod firmowymi etykietami wytwórni, obowiązane są podawać nazwę i adres rozlewni na etykietach wytwórni. W przypadku ujawnienia w sprzedaży octu w naczyniu z naruszonymi lub zdjętymi zamknięciami za moc octu odpowiada sprzedawca.

4. Odchylenia rzeczywistej zawartości kwasu octowego (mocy) od podanej na etykiecie nie mogą przekraczać 0,2% wag. kwasu octowego; odchylenia rzeczywistej objętości płynu od podanej na etykiecie nie mogą przekraczać 2%.

5. Za uchybienia przepisom paragrafu niniejszego w przypadku wypuszczania octu przez rozlewnię pod firmowymi etykietami wytwórni jest odpowiedzialna rozlewnia.

6. Przepisy paragrafu niniejszego nie mają zastosowania do octu, przeznaczonego na wywóz za granicę i do w. m. Gdańska.

§ 216. 1. Przechowywanie i dodawanie kwasu octowego oraz dodawanie jakichkolwiek kwasów organicznych lub mineralnych do octu fermentacyjnego przy produkcji i w obrocie handlowym jest wzbronione.

2. W wytwórni octu ze spirytusu mogą być produkowane inne rodzaje octu fermentacyjnego, jednak wyjątkowo i za specjalnym zezwoleniem izby skarbowej; w tych przypadkach w oddziale wyrobu octu spirytusowego mogą być wytwarzane inne rodzaje octu fermentacyjnego, jednak w aparatach fermentacyjnych specjalnie na ten cel przeznaczonych. Pomieszczenia do magazynowania octu spirytusowego mogą służyć również i do magazynowania octu fermentacyjnego innych rodzajów. Do samostanowionych wytwórni octu fermentacyjnego innych rodzajów niż spirytusowy mają ponadto odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 49—51, 54—56. Produkcja, rozlew i wypuszczanie do wolnego obrotu octu fermentacyjnego innego niż spirytusowy odbywa się na warunkach, podanych w rozporządzeniu niniejszym.

4) Część VI otrzymuje brzmienie następujące:

„VI. WYRÓB I OPODATKOWANIE KWASU OCTOWEGO.

1. Przepisy ogólne.

§ 286. 1. Przepisy działu niniejszego nie odnoszą się do kwasu octowego otrzymywanego w drodze fermentacji płynów alkoholowych.

2. Kwas octowy, z wyjątkiem kwasu octowego nieoczyszczonego (surowego) nie odpowiadającego warunkom, podanym w załączniku L, uznaje się w rozumieniu rozporządzenia niniejszego za kwas octowy spożywczy. Kwas octowy spożywczy podlega podatkowi spożywczemu. Kwas octowy nieoczyszczony (surowy), który uznaje się za nie nadający się do spożycia, wolny jest od podatku spożywczego.

3. Do wolnego obrotu do spożycia może być wypuszczany jedynie kwas octowy oczyszczony o mocy 80% wag. lub wyższej—pod nazwą „esencja octowa” i rozcieńczony kwas octowy—pod nazwą „ocet z esencji octowej”, odpowiadający warunkom przepisu § 291a ust. 1 i § 292.

4. Do przerobu na cele niekonsumcyjne może być wypuszczany do wolnego obrotu kwas octowy o dowolnej mocy.

§ 287. 1. Kwas octowy, odpowiadający warunkom załącznika L, przeznaczony do dalszego przerobu na cele niekonsumcyjne, może być wydawany z wytwórni lub z zakładu oczyszczania bez podatku jedynie w stanie skażonym nabywcom, posiadającym zezwolenie urzędu skarbowego, właściwego dla miejsca zakładu przerobu. W wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego proces przerobu, kwas octowy nieskażony lub kwas octowy skażony innymi środkami niż wyszczególnione w załączniku M, może być wydawany na podstawie zezwolenia izby skarbowej właściwej dla miejsca zakładu przerobu. Na kwasie tym do chwili jego przerobu ciąży podatek spożywczy.

2. Kwas octowy, nie nadający się do celów konsumcyjnych, nie podlega skażeniu i może być wydawany z wytwórni do wolnego obrotu bez zezwoleń.

§ 288. 1. Przedsiębiorca wytwórni lub zakładu oczyszczania obowiązany do zapłaty podatku spożywczego od esencji octowej, wydanej do wolnego obrotu, powinien obliczyć kwotę należnego podatku i wpłacić ją we właściwej kasie skarbowej lub za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności przed wypuszczeniem esencji octowej z zakładu.

2. Przy uiszczaniu podatku przedsiębiorca obowiązany jest na deklaracji płatniczej lub na blankiecie czekowym wyszczególnić kwoty:

- a) podatku spożywczego,
- b) 10%-wego dodatku nadzwyczajnego do podatku oraz
- c) dodatku komunalnego.

3. Wytwórnie oraz zakłady oczyszczania obowiązane są kwity na uiszczony podatek okazywać na każde żądanie urzędników K. S.

§ 289. Izba skarbowa na prośbę przedsiębiorstwa zwolni je od obowiązku uiszczania podatku od tych ilości kwasu octowego, nadającego się do spożycia, które uległy zniszczeniu wskutek nieprzewidzianych wypadków w wytwórni lub w zakładzie oczyszczania lub w czasie przewozu pod węzłem podatku, pod warunkiem, że przedsiębiorca niezwłocznie zawiadomił o zaszłym wypadku urzędnika K. S., którego siedziba znajduje się najbliżej miejsca wypadku, oraz że fakt zniszczenia i ilość zniszczonego kwasu octowego zostały udowodnione przeprowadzonym dochodem.

§ 290. 1. Nieskażonego kwasu octowego, zdatnego do spożycia a zwolnionego od podatku do dalszego przerobu, można używać tylko w tym przedsiębiorstwie i do tych celów, jakie w zezwoleniu izby skarbowej wymieniono.

2. Zakłady przerabiające nieskażony kwas octowy, nadający się do spożycia, obowiązane są przechowywać go w miejscu przeznaczonym do przechowania kwasu octowego, w zbiornikach dokładnie wymierzonych i zaopatrzonych w laski lub szkła wizerne lub w naczyniach wytarowanych.

3. Naczynia, w których przechowuje się w miejscu przerobu nieskażony kwas octowy nadający się do spożycia, mają być urzędowo zabezpieczone; z miejsc tych urzędnik K. S. wydaje kwas octowy do przerobu w miarę faktycznej potrzeby.

§ 291. 1. Ilość bezwodnego kwasu oblicza się w sposób podany w załączniku L.

2. Wytwórnie lub zakłady oczyszczania kwasu octowego obowiązane są dostarczyć swoim kosztem odczynników, przyrządów i narzędzi mierniczych niezbędnych do badania kwasu, które należy przechowywać pod urzędowym zabezpieczeniem.

3. Odczynniki do badania kwasu mają być zaopatrzone w zaświadczenie P. M. S. o przydatności do tego celu, a przyrządy i narzędzia miernicze mają być legalizowane.

§ 291a. 1. Rozlewnie esencji octowej są to zakłady przeznaczone do wykonywania wszelkich czynności, do których uprawnione są wytwórnie kwasu octowego, z wyjątkiem wytwarzania i oczyszczania tego kwasu. Rozlewnie uprawnione są do wypuszczania do wolnego obrotu także rozcieńczonej esencji octowej pod nazwą „octu z esencji octowej” o zawartości 3½, 6 lub 10% wag. kwasu octowego.

2. Rozcieńczanie w sprzedaży esencji octowej i octu z esencji octowej poza rozlewnią jest niedozwolone.

3. Rozlewnie esencji i octu z esencji octowej nie mogą magazynować i rozlewać octu fermentacyjnego.

4. Do rozlewni esencji octowej i octu z esencji octowej mają zastosowanie przepisy § 214a ust. 2 i 3 oraz § 291.

§ 292. 1. Każde naczynie z esencją octową lub octem z esencji octowej ma posiadać

etykieta, na której należy podać: „esencja octowa” lub „ocet z esencji octowej” literami jednakowej wielkości, rodzaju i barwy, zawartość kwasu octowego w procentach wag. (tzw. moc esencji lub octu), ilość płynu w litrach lub kilogramach oraz nazwę i adres wytwórni lub rozlewni. Rozlewnie wypuszczające esencję octową pod firmowymi etykietami wytwórni obowiązane są podać nazwę i adres rozlewni na etykietach wytwórni.

2. Każde naczynie z esencją octową lub octem z esencji octowej, wypuszczone do obrotu z wytwórni lub rozlewni, powinno być zamknięte przy pomocy laku lub nakrywek z wyciśniętą na tym zamknięciu pieczęcią firmową wytwórni lub rozlewni. W przypadku ujawnienia w sprzedaży esencji octowej lub octu z esencji octowej w naczyniu z naruszonymi lub zdjętymi zamknięciami za moc tej esencji lub octu odpowiada sprzedawca.

3. Odchylenia rzeczywistej zawartości kwasu octowego (mocy) od podanej na etykiecie nie mogą przekraczać: a) dla octu z esencji octowej — 0,2% wag. kwasu octowego, b) dla esencji octowej — 1% wag. kwasu octowego; odchylenia rzeczywistej objętości płynu od podanej na etykiecie nie mogą przekraczać 2%.

4. Za uchybienia przepisom paragrafu niniejszego w przypadku wypuszczania esencji octowej i octu z esencji octowej przez rozlewnię pod firmowymi etykietami wytwórni jest odpowiedzialna rozlewnia.

§ 293. W razie stwierdzenia przy rewizji obrachunkowej wytwórni lub zakładu oczyszczania nadwyżek lub ubytków kwasu octowego, nadającego się do spożycia (§ 286 ust. 2), należy niezwłocznie zapisać nadwyżki na przychód, ubytki zaś na rozchód. Za stwierdzone przy rewizjach ubytki podatek spożywczy ma być niezwłocznie uiszczony.

§ 294. 1. Do zakładów wyrobu i oczyszczania kwasu octowego mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 49 — 51, 52 ust. 1 i 3, 54 — 56, 58 — 60 i 62 — 64.

2. W zakresie obrotu z zagranicą do kwasu octowego mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące drożdży.

3. Przepisy § 286 ust. 2 i 3, §§ 287, 291a ust. 1 zdanie 2 i § 292 nie mają zastosowania do kwasu octowego, przeznaczonego na wywóz za granicę i do w. m. Gdańska.

2. Urządzenia, ruch wytwórni i magazynowanie.

§ 295. Kwas octowy, nadający się do spożycia—wolno przechowywać, rozlewać i pakować tylko w pomieszczeniach zgłoszonych władzy skarbowej. Poszczególne rodzaje kwasu gotowego należy przechowywać każdy osobno, w osobnych pomieszczeniach lub osobnych oddziałach wspólnego magazynu. Naczynia z gotowym kwasem należy ustawiać w miarę możliwości w takim porządku, aby można je było łatwo obejrzeć i przeliczyć.

§ 296. Do celów, związanych z odbiorem, odprawą i sprawdzaniem kwasu w wytwórniach i zakładach oczyszczania, przedsiębiorca powinien nabyć i utrzymywać w dobrym stanie wagę z odważnikami, tudzież niezbędne przyrządy, pojemniki i legalizowane narzędzia miernicze.

§ 297. 1. Przedsiębiorcy wytwórni i zakładów oczyszczania kwasu octowego powinni oznajmić rozpoczęcie ruchu właściwemu kierownikowi rejonu K. S. przynajmniej na 14 dni przed uruchomieniem.

2. Oznajmienie, które składa się w 2 egzemplarzach, ma zawierać:

a) dla wytwórni bez zakładu oczyszczania: czas trwania wytwarzania kwasu octowego, moc wytwarzanego kwasu, ilość w jednostkach wagowych surowca (octanu wapnia lub octu drzewnego), który będzie poddany przerobieniu na surowy kwas octowy;

b) dla zakładów oczyszczania: czas trwania oczyszczania, ilość w jednostkach wagowych surowego kwasu, który ma być poddany oczyszczeniu;

c) dla wytwórni, połączonych z zakładami oczyszczania, oznajmienie ma zawierać dane wyszczególnione w punktach a) i b).

3. Oznajmienie wносить należy na okres miesięczny.

4. W razie konieczności zmian w oznajmionym ruchu—należy złożyć nowe oznajmienie w sposób przepisany w ustępach poprzednich.

§ 298. 1. Każde wstrzymanie produkcji kwasu octowego lub jego oczyszczania na czas ponad 4 dni należy oznajmić kierownikowi rejonu K. S. co najmniej na 3 dni przed wstrzymaniem ruchu. Jeżeli wstrzymanie ruchu następuje z powodu przeszkód nie dających się przewidzieć, należy złożyć oznajmienie natychmiast po wstrzymaniu ruchu.

2. Na okres wstrzymania ruchu dłuższy niż dwa tygodnie, aparaty służące do wyrobu lub oczyszczania kwasu należy wziąć pod urzędowe zamknięcie, które ma być nałożone w sposób uniemożliwiający użycie tych aparatów. Nałożenia i zdjęcia zamknięć urzędowych dokonywa urzędnik K. S. W razie konieczności (np. naprawy lub zmiany aparatów) kierownik rejonu K. S. może zwolnić przedsiębiorstwo od tego wymagania.

§ 299. 1. Na każdym przewozowym naczyniu z kwasem octowym, przeznaczonym tak do spożycia, jak do przerobu, ma być uwidoczniona w sposób wyraźny firma wytwórni lub zakładu oczyszczania kwasu w brzmieniu zgodnym z wpisem w rejestrze handlowym, waga netto nalanego kwasu, jego moc, wreszcie jakoś kwasu (esencja octowa, kwas octowy nie nadający się do spożycia, przeznaczony do dalszego przerobu, kwas octowy czysty, przeznaczony do przerobu, kwas octowy skażony).

2. Naczynia przenośne, służące do przechowywania w magazynie kwasu octowego zdadne-

go do spożycia, mają posiadać uwidocznioną na samym naczyniu tarę, ustaloną przy udziale urzędnika stałego nadzoru.

§ 300. 1. Napełnianie naczyń przeznaczonych do przechowywania i przewozu kwasu octowego, nadającego się do spożycia, może się odbywać tylko pod nadzorem urzędnika K. S. sprawującego stały nadzór przedsiębiorstwa.

2. Napełnianie naczyń, o których mowa w ust. 1, należy uskutecznić po otrzymaniu kwasu nadającego się do spożycia z aparatu, najpóźniej zaś dnia następnego.

3. Napełnione w sposób, przewidziany w ustępach poprzednich, naczynia mogą być przechowywane tylko w specjalnie na ten cel przeznaczonym magazynie, który pozostaje stale pod urzędowym zamknięciem. Magazyn taki może mieć tylko jedno połączenie na zewnątrz bądź bezpośrednio, bądź przez lokal przedsiębiorstwa. Okna magazynu mają być zaopatrzone w kraty żelazne lub siatki druciane, zabezpieczone urzędowo od wewnątrz, uniemożliwiające wyprowadzenie kwasu z magazynu. Napełnione naczynia mają być oddane do magazynu bezzwłocznie po ukończeniu związanych z tym czynności urzędowych.

4. Niezwłocznie po napełnieniu naczyń kwasem nadającym się do spożycia, zważeniu i oddaniu kwasu do magazynu na przechowanie, otrzymany kwas octowy ma być zapisany na przychód w księdze kontroli oczyszczania kwasu octowego.

5. Sposób ustalania i terminy zapisywania codziennej produkcji w wytwórniach kwasu octowego, nie połączonych z zakładami oczyszczania, określa izby skarbowe przy ustalaniu wzorów ksiąg kontrolnych dla tych zakładów (§ 14 ust. 1 pkt g).

6. Przepisy ust. 3 paragrafu niniejszego o urządzeniu magazynów nie odnoszą się do magazynów, przeznaczonych do przechowywania wyłącznie surowego kwasu octowego.

§ 301. 1. Wywóz kwasu z wytwórni lub z zakładu oczyszczania może być dokonany jedynie pod dozorem K. S. bez względu na to, czy chodzi o kwas podlegający podatkowi spożywcemu, czy też wolny od tego podatku. Przepis ten nie dotyczy kwasu surowego, wysyłanego z wytwórni do zakładu oczyszczania.

2. O wywozie kwasu octowego przedsiębiorstwo obowiązane jest zawiadomić, jeżeli chodzi o wywóz kwasu octowego z zakładu oczyszczania — urzędnika stałego nadzoru, z wytwórni kwasu octowego — kierownika rejonu K. S., przy czym w tym ostatnim wypadku zgłoszenie powinno być złożone przynajmniej na 24 godziny przed terminem wywozu. Jeżeli na oznaczony czas urzędnik K. S. nie przybędzie, przedsiębiorca uprawniony jest wysłać przesyłkę bez udziału K. S. Każda przesyłka

kwasu octowego powinna być zaopatrzona w świadectwo przewozowe (wzór Nr 48). Wypełnienie wszystkich trzech części świadectwa przewozowego należy do obowiązku przedsiębiorstwa wysyłającego. Świadectwo przewozowe na przesyłki wysłane w obecności urzędników K. S. prócz przedsiębiorcy podpisuje także urzędnik K. S.

3. Gdy ma być wywieziony kwas, nadający się do spożycia w stanie nieskażonym, urzędnik K. S. zaznacza na świadectwie, że podatek spożywczy został uiszczony, pokredytowany, bądź że kwas wysyła się pod węzłem podatku.

4. Wydany z magazynu kwas octowy ma być usunięty z obrębu przedsiębiorstwa najpóźniej w ciągu dnia następnego po dokonanej odprawie.

5. Grzbiet świadectwa przewozowego służy jako dokument stwierdzający prawidłowość zapisu w księdze obrotu i podatku od kwasu odnośnej pozycji rozchodu. Świadectwo przewozowe oraz wtórnik towarzyszy przesyłce do miejsca przeznaczenia, przy czym świadectwo pozostaje u osoby odbierającej kwas, zaś wtórnik ma być zwrócony wytwórni z podpisem osoby odbierającej.

6. Przesyłki kwasu octowego nieskażonego, nadającego się do spożycia, przewożone pod węzłem podatku podlegają, niezależnie od przepisów ust. 5, obowiązkowi urzędowego zabezpieczenia naczyń na czas przewozu oraz przyjęcia przy udziale najbliższej urzędującego organu K. S., do którego należy kierować wtórnik świadectwa przewozowego. Po odnotowaniu na wtórniku wyników przyjęcia przesyłki urzędnik dozoru przyjęcia przesyłki zwraca poświadczony wtórnik świadectwa przewozowego przedsiębiorstwu, które dokonało odprawy, — celem dołączenia do dokumentów rozchodowych.

3. Skażanie kwasu octowego.

§ 302. 1. Skażaniu podlega tylko kwas octowy zdalny do spożycia, wydany do dalszego przerobu na cele niekonsumcyjne.

2. Skażania dokonywa się środkami, wymienionymi w załączniku M do rozporządzenia niniejszego. Środki skażania wyszczególnione w załączniku M oraz inne (§ 287 ust. 1) mogą być użyte dopiero po uprzednim zbadaniu ich i zakwalifikowaniu przez P. M. S.

3. Skażanie odbywa się w miejscu odprawy, przed wydaniem z wytwórni lub z zakładu oczyszczania. Izba skarbową może zezwolić w wyjątkowych przypadkach na skażanie kwasu w miejscu przerobu.

§ 303. 1. Skażać można jednorazowo nie mniej niż 200 kg kwasu zdatnego do spożycia. Urząd skarbowy może jednak w poszczególnych przypadkach zezwolić na wyjątki.

2. Środków skażających a także środków badania, naczyń i przyrządów, potrzebnych do przeprowadzenia skażenia i stwierdzenia, czy skażenie zostało dokonane w sposób należyty, powinien dostarczyć ten, kto zgłasza kwas do skażenia.

3. Wytwórnice i zakłady oczyszczania kwasu octowego mogą poddać skażeniu dowolnymi środkami dowolną ilość o zawartości ponad 200 kg kwasu zdatnego do spożycia także przed otrzymaniem zamówień, już w chwili przystąpienia do napełniania naczyń gotowym kwasem. Skażenie może nastąpić bądź w specjalnie na ten cel przeznaczonym zbiorniku lub w naczyniach już po ich nalaniu i ma być dokonane pod nadzorem urzędnika K. S., ze sporządzeniem o tym odnośnego protokołu.

5) W załączniku K do § 214 w uwadze 1 wyrazy: „blisko 3%” zastępuje się wyrazami: „blisko 3½, 6 lub 10%, dla octu winnego zaś blisko 5%”.

6) W załączniku L do § 286 i 291 wprowadza się następujące zmiany: skreśla się wyrazy: „Kwas octowy o mocy powyżej 60% wag. należy uznać za nadający się do celów spożywczych. Kwas octowy o mocy poniżej 60% wag. ma być zbadany przez urzędników K. S. pod względem przydatności do celów spożywczych według punktów 1 i 2”; w dziale „Pobieranie próbek” wyrazy: „próbki po 0,1 kg” zastępuje się wyrazami: „próbki po 0,25 kg”; w dziale „Wykonanie oznaczenia” wyrazy: „2n roztworu ługu” zastępuje się wyrazami: „1n roztworu ługu”; oznaczenie „4,8” zastępuje się: „2,4”; nazwę działu „Sprawdzanie 2n roztworu ługu” zastępuje się wyrazami: „Sprawdzanie 1n roztworu ługu” oraz w treści tego działu wyrazy: „2n roztworu ługu” zastępuje się wyrazami: „1n roztworu ługu”; wyrazy: „50 cm³ 1n roztworu kwasu” zastępuje się wyrazami: „25 cm³ 1n roztworu kwasu”; oznaczenie „24,7” zastępuje się „24,8” i oznaczenie „25,3” zastępuje się „25,2”.

7) We wzorze księgi Nr 12 do § 14 nagłówek nad rubrykami 21, 22 i 23 otrzymuje brzmienie następujące:

Obrót octem gotowym o 10% zawartości kwasu octowego		
Otrzymano	Wydano	Pozostaje
21	22	23

§ 2. (1) Istniejące przed dniem 1 stycznia 1938 r. wytwórnice octu fermentacyjnego oraz esencji octowej obowiązane są do dnia 1 stycznia 1939 r. przystosować swe urządzenia do przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) w brzmieniu ustalonym w rozporządzeniu niniejszym, a rozlewnie octu fermentacyjnego, esencji octowej i octu z esencji octowej — do dnia 1 kwietnia 1938 r.

(2) Rozlewnie octu fermentacyjnego, esencji octowej i octu z esencji octowej, istniejące przed dniem 1 stycznia 1938 r. obowiązane są do dnia 1 kwietnia 1938 r. zgłosić prowadzenie zakładów (§§ 214-a i 291-a wymienionego w ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r.); jako dowód zgłoszenia rozlewnia powinna posiadać potwierdzenie odbioru zgłoszenia właściwego urzędu skarbowego.

(3) Zapasy octu fermentacyjnego, esencji octowej i octu z esencji octowej oraz naczynia z tymi wyrobami nie odpowiadające przepisom wymienionego w ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. mają być zlikwidowane do dnia 1 lipca 1938 r.; po tym terminie sprzedaż przez wytwórnice, rozlewnie i zakłady sprzedaży octu fermentacyjnego, esencji octowej i octu z esencji octowej nie odpowiadających pod względem zawartości kwasu octowego i rodzaju opakowania przepisom wymienionego wyżej rozporządzenia jest zabroniona.

(4) Izby skarbowe mogą w poszczególnych przypadkach przedłużyć czasokres, podany w przepisach ust. 3, jednak nie dłużej niż na przeciąg 6 miesięcy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

576

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 listopada 1937 r.

w sprawie pożyczek zaciąganych za granicą w zagranicznych środkach płatniczych.

Na podstawie art. 15 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami

płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249) w brzmieniu ustalonym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 488) zarządzam co następuje: